

■ Мопоначеш
дестува
ходимостта
ткта е заяв
гшение, в дт I
на актьорс-
ътят не е би
е също >и
жанрът
оварване.

» финала
желанието
подобния д«
вероятно, чу
;жисьорът ба I
пливо-иронн«
ивашото чу»:
т. Актьорът
"Бл да бъде I
а смразява-
(ашитност ■
•огъл да дете
страда-Гова
изискв» ■чни,
острщ. I Тук е
мяс-
Криминал-
в сравнение
те, духов-
пустошаване
етото, къде-
те могат да
рнрода на
докажат, че
унижението,
развлекател-
• на атро-
изстинала
■ната бол-

къла Ста-
шуска шан-го
уесеца-кяваща
са-I остра не-
плътност,
преживя-
■Т>ата де яо
време, в
бораве-ма.
Тез» достовер-
йка могла
фение на
■ално зна-

ви набра-
ввчкна от
съществува
■аснилет©
| безкрай-
»то без-

I този вик
сжстовата
»та позн-
■ на мся
Iа ва-

НА ТЕАТЪР В ДИМИТРОВГРАД

За адреса на един спектакъл

Пиесата „Пигмалион“ от Бърнард Шоу е творба, която привлича и съвременната публика. Явно, че това е накарало творците, изградили спектакъла на сцената на Димитровградския театър, да търсят нов съвременен прочит на произведението. Но тук изниква въпросът как трябва да се разбира осъвременяването на драматургичния материал, доближаването на съвременния зрител до него? Постановката на кинорежисьора Георги Дюлгеров (нееднократно доказал ерудиция и талант чрез работата си в киното) поставя много сериозни проблеми във връзка с интерпретацията на класически произведения. Обикновено съвременният зрител търси по-нов поглед към класиката. Но в конкретния случай този „нов“ или „свеж“ поглед към „Пигмалион“ на Шоу се е оказал твърде принизяващ идейно-художествената значимост на пиесата и преди всичко на хумора на Шоу. Сериозният социален заряд на пиесата се губи в евтната атрактивност, в начина по който се поднася текстът. Липсата на чувство за мярка в диалектизирането на текста, неестетичността, с която той се озвучава от страна на актьорите, общото художествено внушение на декора — всичко това поставя под голямо съмнение идейно-художествената стойност на постановката, ползата от нея за димитровградския зрител и за изпълнителите. Талантливият млад художник Вячеслав Парапанов в сътрудничество с Мария Диманова в други постановки са създавали респектиращи, ярки и с точен сценичен адрес декори и костюми. Тук зрителят удивен се среща с една в крайна сметка необоснована сценична конструкция. Стълбите, по които се движат героите, може би изразяват социалната им неравностойност. Разликата между двата свята — на бедните и богатите? Защо е необходима тази илюстрация в режисьорското мислене? Наслаждаването на парчета плат, на оръфани парцали е буквализирано до натуралистичност, с известна поза в показността. Същата забележка — относно илюстративността — бих имала и към решението на костюмите. Хигинс, Пикеринг, въобще хората от доброто общество са в бяло. В работата на Дюлгеров се срещаме с една честа напоследък форма — интродукция към спектакъла от фоайето. Тук сценките са разиграни динамично, те подготвят

действието, активизират вниманието на публиката. Защо младите актьори така дилетантски провеждат тези наглед неголеми задачи? Или може би режисьорът е решил, че поднасяйки текста на Елиза Дулитъл и баща ѝ на шопски диалект постига безкрайно успешен комедийен ефект?

Кабинетът на Хигинс тук има много странен вид — целта е вероятно той да наподобява някаква лаборатория, в която изследва диалекта на всички попаднали там.

Мисля, че Владимир Йочев в ролята на Хигинс просто демонстрира себе си. Не може да се забележи и следа от решението на образа в този съвсем млад възпитаник на ВИТИЗ, надарен при това с добри сценични данни. Почти същото може да се каже и за Красимир Дюков в ролята на полковник Пикеринг. Понякога — с чувство за ексцентрика, с добро сценично присъствие, с точност на оценките, е Иван Савов от същия випуск в ролята на Фреди Айнсфорд Хил. На Тая Шахова в ролята на Елиза Дулитъл не достига ориентация в драматургичната позиция на ролята, затова тя пропуска да отбележи много интересни акценти в образа. С ефектното си външно поведение тя заменя редица същностни моменти. Интересна е сцената на първата ѝ поява в „обществото“, където тя подчертано „заучено“ провежда диалога. Тони Ташева (госпожица Айнсфорд Хил) и Възкресил Вихрьова (госпожица Айнсфорд Хил) също се уличат по един на-трапчиво външни похвати, така че до нас отделна характеристика и съдържание на техните образи въобще не достига. Странни и главно немотивирани са и сексуалните намеци в общуването между професор Хигинс и икономката Пирс (Мариана Крумова).

Мисля, че е чудесно да се дава възможност на известни наши кинорежисьори да участвуват и с постановки в театъра. Но ми се струва, че за това на първо място се изисква добър вкус. Може би Георги Дюлгеров е трябвало по-добре да проучи театралната специфика, изискванията за сценична работа с актьора, особено с тези съвсем млади творци, които за първи път стъпват на професионална сцена. За съжаление не можем да отправим само лек упрек към една художестве-

но неиздържана постановка, защото тя кореспондира пряко с хиляди зрители, въздейства им твърде пряко. Какво въздействие ще окаже на зрителя „Пигмалион“ на драматичен театър „Апостол Карамиев“? Нужен ли е такъв спектакъл на нашия съвременник? Нека не забравяме, че тук стои едно голямо име — Шоу, с което не бива току-така да си правим експерименти. И че главно — театърът се пра-ей за публиката.

Красимира Василева

Постижения и противоречия

С пиесата „Моята по-голяма сестра“ на А. Володин през тази година е открита камерната сцена на театъра. Не очаквах да направя констатацията, че тя е така добре пригодена за малка сцена. Несъмнено в дълбоко личните чувства, които изследва Володин, театърът е видял възможност за разговор върху съкровени проблеми в интимна обстановка, избирайки пиесата за начало на своя камерен репертоар.

И тук, както и в „Пигмалион“, основна тема е любовта, а колко различни са ситуацията и актьорските превъплъщения. Еднаквото е в това, че и тук режисьорът е разполагал с колектив от добри актьори. За жалост резултатите са много поскромни в художествено отношение. Съдейки по общото равнище на показаното в професионален план, струва ми се, че няма да съм колегиално искрена с реж. Бина Харалампиева, ако скрия, че не се усеща в достатъчна степен присъствието на нейната настойчивост и възискателност още в хода на репетициите. Не е ли показателно това, че без труд бихме могли да посочим много моменти на дежурно присъствие, на провеждане на диалог без достатъчна вътрешна ангажираност (не говоря за плам), на отсъствие на трепет и нерв (спаднал само месец след премиерата). Не ми